

Jaishree Kannan

Jaishree Kannan is een theosofofe van de derde generatie. Zij studeerde Indiase muziek, zang, vocale muziek uit Karnataka en klassieke westerse muziek.

Ten behoeve van haar werk in de Adyar bibliotheek en het daaraan verbonden onderzoekscentrum volgde zij cursussen gericht op het conserveren van papieren en palmblad manuscripten.

Jaishree voelt zich soms 'als een chirurg' bij het onderzoeken, uit elkaar halen en restaureren van zeldzaam en kostbaar materiaal dat in de bibliotheek bewaard wordt.

Jaishree Kannan is een theosofofe van de derde generatie. Haar grootouders bezochten eens een conventie op het internationaal hoofdkwartier van de Theosophical Society in Adyar. In 1948 kwam haar grootvader daar werken, na zijn pensionering. Jaishrees vader (zie artikel elders in dit nummer) was biochemicus in Delhi en in 1964 kwam hij met zijn vrouw op het terrein van de TS in Adyar wonen. Haar moeder werkte in Bhujanasala en haar vader werkte elders. Na een paar jaar kwam hij ook voor de TS werken. Jaishree, haar twee broers en een zuster zijn allen in Delhi geboren.

Jaishree werd opgeleid aan de Besant Theosophical High School. Het was een fantastische school. Deze school verhuisde naar het terrein in Kalakshetra, dat gesticht werd door Rukmini Devi. Op dit terrein zijn een kunstacademie, de Besant Arundale hogeschool, de Besant Theosophical hogeschool en een weefafdeling. Hier wordt een traditioneel type Kalakshetra sari's gemaakt, evenals bedrukte stoffen die Kalamkari heten en die geveerd worden met plantaardige verfstoffen.

Toen Jaishree 17 was, ging ze naar de academie. Hier studeerde zij Indiase muziek, zang, vocale muziek uit Karnataka en klassieke westerse muziek, waaronder de specialisatie in de grondslagen van het werk van de grote componisten en hun helpers.

Gedurende tien of meer jaar gaf zij muziekles aan kleine kinderen, alsook natuurwetenschap, wiskunde en Engels. Haar laatste betrekking was die van lerares aan de Valley School in Bangalore die deel uitmaakt van de Krishnamurti Foundation.

Jaishree wilde altijd al voor de TS werken en in 1992 benaderde zij 'Radhaji' (Radha Burnier) hierover. Deze moedigde haar aan om ieder aspect te bestuderen van het werk in de Adyar bibliotheek en het daaraan verbonden onderzoekscentrum. Jaishree deed een cursus van vier maanden bij Intach, de Indian National Trust for Art and Cultural Heritage. Deze cursus was in Lucknow en gericht op het conserveren van papieren en palmblad manuscripten en op de invloed van de periode van de Moghuls op Indiase kunst. Later keerde zij terug naar Lucknow en voltooide zij een cursus voor gevorderden in conservering.

Jaishree zegt dat The Adyar Library and Research Centre anders is dan vele andere bibliotheken, omdat de verzameling een aantal oude, zeldzame boeken en manuscripten bevat die nergens anders te vinden zijn. Veel exemplaren zijn de enig nog bestaande. Boeken die vóór 1939 zijn uitgegeven mogen niet worden uitgeleend, maar kunnen ingezien worden in de leeskamer.

W i e i s . . .

De stichter van de TS, kolonel H.S. Olcott, verzamelde zeldzame manuscripten en geschriften uit (particuliere) huizen en dorpen. In vroeger tijden plachten vele mensen hun palmbladmanuscripten te bewaren in de pujakamer te bewaren als symbool van de goddelijkheid en de verering ervan (puja = eredienst). Zij werden beschouwd als familieschatten.

Het schrift van sommige van deze vroege manuscripten was vervaagd en in sommige gevallen geheel verdwenen door roet, stof en ultraviolet licht. Kolonel Olcott verzamelde ook manuscripten uit Sri Lanka en andere delen van de wereld, dat was zijn hartstocht. Een aantal van deze manuscripten wordt bewaard in de toonkamer van de Adyar Library. In het verslag van de Theosophical Convention van 1890 schreef Olcott: *'Dat kind van mijn hersens, die hoop van mijn hart, de Adyar Library.'*

In de Adyar Library worden ongeveer 18.000 tot 20.000 manuscripten bewaard, zowel op palmblad als op papier, en ongeveer twee lakhs boeken (1 lakh telt 100.000). De Library

heeft naast Jaishree circa 20 à 25 medewerkers in dienst waarvan er enkele gespecialiseerd zijn in het restaureren, schoonmaken en opnieuw van inkt voorzien van de palmbladmanuscripten. Eerst worden de manuscripten schoongemaakt en later wordt houtskool erin vastgelijmd met organische gom. Het materiaal dat hierbij gebruikt wordt zet zich vast in de perforaties en wordt zichtbaar met behulp van houtskoolpoeder. Als papier geel en bros is geworden kan dit gerepareerd worden. De brosheid komt door het zuur in het papier en tegenwoordig kunnen spuitbussen gebruikt worden om het zure papier te neutraliseren. Dit proces heet ontzuring. Door de gebruikte chemicaliën is het ontzuurde papier heel kwetsbaar, maar het kan gelamineerd worden, waardoor het intact blijft. Het handmatig lamineren is omkeerbaar, dus wanneer er na een aantal jaren verslechtering optreedt, kan dit teruggedraaid worden. Alle conserveringswerk zou een minimale interventie moeten kennen. Wanneer er geconserveerd wordt, zou dit reversibel moeten zijn. Fungus

(schimmel) is geen groot probleem in het Indiase klimaat, aangezien alleen oktober en november vochtige maanden zijn. De afdeling manuscripten van de bibliotheek heeft een adequate luchtverversing.

Jaishree vertelt dat zij zich soms 'voelt als een chirurg' bij het onderzoeken, uit elkaar halen en restaureren van zeldzaam en kostbaar materiaal dat in de bibliotheek bewaard wordt. Zelfs wanneer een volledig document aan stukken ligt kan dit weer door lamineren hersteld worden en uiteindelijk is niet meer na te gaan dat het beschadigd is geweest. Gaten in het papier kunnen opgevuld worden met een uitgebreide methode van het gebruik van vezels, gemaakt van handschept papier en het gebruik van een speciale gom.

Jaishree woont regelmatig logebijeenkomsten bij, doet bij ceremoniële gelegenheden aan monotoon zingen (dit wordt 'chanting' genoemd), organiseert gemeenschappelijke zangbijeenkomsten in de School of the Wisdom, woont studiekampen bij en is lid van andere soortgelijke activiteiten op en buiten het terrein van de TS.

AMI

U zult niet toestaan dat uw zintuigen
een speelplaats maken van uw bewustzijn.

H.P. Blavatsky, De Stem van de Stilte